

Τὴν Κυριακὴν ἐξεφωνήθησαν καὶ δύο λόγοι ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἄρεως εἰς ἐπὶ χίλιον δέκα χιλιάδων λαοῦ. Ἐψηφίσθη διὰ τῆς βοῆς καὶ ἐν ψήφισμα κακοσυντεταγμένον· ἔπειτα ἔβρεξε καὶ σταγόνας τινὰς ὁ οὐρανός, οἰκτιρῶν τοὺς λόγους καὶ τοὺς ἀγορητὰς καὶ τὸ ψήφισμα καὶ τὸν λαὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα· οὕτω δὲ ἐσώθη καὶ πάλιν ὁ Ἕλλητισμός.

Ἐπανελθόντος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τοῦ συντάκτου τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* καὶ ἀνακουριζομένου οὕτω τοῦ Χεσμὲ τοῦ Ἰμβρίου ἐκ τῆς πληθούσης ἐργασίας, ὑποσχόμεθα ὅτι οὗτος θὰ ἐπαναλάβῃ τὰς τοσοῦτον προσφιλεῖς εἰς τὸ κοινὸν ἐπιφυλλίδας του.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ «*Μὴ Χάνεσαι*» ἀρίκετο προχθὲς· πρῶτον δὲ καθήκον του νομίζει νὰ ἐκφράσῃ ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοσίου καὶ ἑαυτοῦ θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐνδοξόν του **Χεσμὲν τὸν Ἰμβρίον** συμμερισθέντα ἀδελφικῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ διευθύνοντος τὴν δόξαν του μετὰ τοῦ «*Μὴ Χάνεσαι*». Ἄφου ὡς **Δός του** ἔλαβε συνέντευξιν καὶ μετὰ τοῦ Βασιλέως ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως, ἥτις χωρίζει τὸν θρόνον μας ἀπὸ τοῦ θρόνου του! Εὐτυχῶς ἡ παρουσία ἡμῶν δὲν θὰ τὸν φυγαδεύσῃ· καὶ τόσῳ μάλιστα εἶναι τοῦτο βέβαιον, ὥστε καὶ ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ ὁ διευθύνων πιστεύει ἀκόμη ὅτι ἀναπνέει τὸ ἄρωμα τῶν βοσπορείων λόφων.

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

- Γιά κύτταξε τὸν διάκο μας, τί ὠμορφιά ἀφράτῃ!
Γιά κύτταξε τί μάγουλο καὶ πόση κοκκινάδα!
— Ἐκείνη ἡ ἀντικρυνὴ τὸν τρώει μὲ τὸ μάτι
— Τὰ αἵματά της θάναψαν ἀπὸ τὴν φαουλάδα.—
Καὶ ὁ «*Νυμφίος ἔρχεται*» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.
- Νὰ ἔχῃ τόση ὠμορφιά καὶ νᾶναι διάκος . . . κρῖμα!
— Ἡ κάθε μιὰ ἐδῶ θαρρεῖ πῶς εἶναι καὶ ἴδικός της.
— Χάνει πολὺ ἡ ὠμορφιά μὲ τοῦ παπᾶ τὸ σχῆμα . . .
— Ἄς τὸν φιλοῦσα μιὰ στιγμὴ κι' ἄς ἦταν κι' ἀναγνώστης
Καὶ ὁ «*Νυμφίος ἔρχεται*» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.
- Ἄν ἤθελε τὰ φράγκικα ὁ διάκος νὰ φορέσῃ,
Πόση φιγοῦρα θάκανε . . . — Οὐφ! λὲς ἀνασιὰς·
Καὶ μὲ τὰ ράσσα τάχατε, κυρία, δὲν σ' ἀρέσει;
— Φαντάσου νᾶταν ποιητὴς, ἡ γραμματεὺς Πρεσβείας!
Καὶ ὁ «*Νυμφίος ἔρχεται*» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.
- Γιά ἴδες τονε... μὲ μιὰ ματιὰ ἀπ' τὴν καρδιά μ' ἀρπάζει.
— Γιά κύτταξέ τον τί μαλλιά καὶ τί χρυσαῖς πλεξίδες!
— Δὲν ξέρεις πόσο τρυφερὰ ὁ διάκος μὲ κυττάζει . . .
— Σοῦ φαίνεται, κυρία μου, ἄσπρον ὕπνο σου τὸ εἶδες.
Καὶ ὁ «*Νυμφίος ἔρχεται*» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.

— Σοῦ λέγω πῶς μ' ἐκύτταζε χθὲς βράδυ μὲς στὸ στόμα...
— Χά! Χά! καὶ τί θὰ ὀρεχθῆ, ψυχὴ μου, ἀπὸ σένα;
— Πῶς; δὲν σ' ἀρέσω τάχατε, κυρία παληοβῶμα;
— Καὶ δὲν κυττάς τὰ μούτρα σου τὰ εὐλογοκομμένα;
Καὶ ὁ «*Νυμφίος ἔρχεται*» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Καὶ τσίγκι τσίγκι τεχνικὰ ὁ διάκος θυμιατίζει.

— Μὴ ἄδικα μαλλώνετε καὶ γίνεσθε τζορτζίνα,
Οὔτε ἐκείνη ἀγαπᾷ ὁ διάκος οὔτε ἴσένα
— Μήπως ἴσένα ἀγαπᾷ, κυρία Ἄραπινα;
— Ναι, στρίγγλα, σὰν νὰ τῶξερεις πῶς ἀγαπᾷ ἐμένα.
Καὶ ὁ «*Νυμφίος ἔρχεται*» ὁ ψάλτης ὀγκανίζει,
Κι' ὁ διάκος μὲ τὸ θυμιατὸ καρδούλαις τσιτσιρίζει.

Souris

ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ.

I

Ἐποῖα οἰκτρά κατάστασις! ὁποῖα στενοχωρία! Ἐνῶ αἱ σημερινὰ περιστάσεις τῆς Ἑλλάδος εἰσὶ τόσῳ σοβαραῖ, αὕτη ἀσχολεῖται αἴρνης εἰς τὸ περὶ διουθέντου καὶ τρισυθέντου τοῦ λογικοῦ ζώου, καὶ καταδιώκει λυσσαδῶς, φυλακίζει ἐπαιλημμένως—ὡς νὰ ἐξήρητο ἐκ τούτου ἡ γενικὴ σωτηρία—συμπολίτην, ἔχοντα τὰς πεποιθήσεις του ὅπως—δῆποτε καὶ ἐκφραζόμενον κατὰ τὰς ἰδέας του. Ἦτοι καταδιώκει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου, ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῆς γεννήσεώς του, καὶ καθίσταται οὕτω ὁ περίγελως τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν.

Ἴσως λοιπὸν ἐταράχθη ὁ νοῦς τῆς Ἑλλάδος σήμερον καὶ διὰ τοῦτο ἀναισθητοῦσα εἰς τὰ ἀληθῶς σπουδαῖα καὶ εἰς τὸν ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν ὑπόληψίν της, καταγίνεται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἱεροεξέτασιν τοῦ Μεσαιωνοῦ, ἥτοι νὰ ἀναστήσῃ τὰ μεγαθήρια, ἀν ἦνε δυνατόν.

Καὶ ἀληθῶς θὰ ἐταράχθη ὁ νοῦς τῆς Ἑλλάδος, διότι προχθὲς ἀκόμη, φανέντος, ὡς συμβαίνει, νέφους ἔχοντος σχῆμα ῥομφαίας, οὐχὶ μόνον ἄπλοϊ, ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι, ὅσοι σπουδαῖοι πολῖται, ὡς δεῖσιδαίμονες Ἰνδοὶ, ἐξέλαβον τοῦτο προμήνυμα εὐνοϊκόν, καὶ ἤρχισαν τερπόμενοι νὰ ἐπαπαύωνται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐγένετο κομματάρχης τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῆς Τουρκίας σήμερον, ὡς ἄλλοτε ἐπίστευον οἱ Ἰσραηλιταί, ὅτι ὁ Θεὸς αὐτοπροσώπως ἐβοήθει αὐτοὺς κατὰ τῶν Φιλισταίων.

Ὡς ἐκ τούτου, οὐχὶ ἴσως ἐταράχθη ὁ νοῦς τῆς Ἑλλάδος σήμερον, ἀλλὰ καὶ δὲν διστάζῃ τις ν' ἀποφανθῆ, ὅτι εἶνε καὶ διὰ *δέσιμον*· διότι, ἀκόμη ἐν ἄλλο σύμπτωμα, ὅτε πρὸ εἴκοσι περίπου ἡμερῶν ὁ νῦν βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος πρῶτος, παρέδιδεν, ἐν τῇ παρὰ ταῖς Ἀθήναις θέσει Γουδῆ, εἰς τρία τάγματα τὰς σημαίας των, ἐφαντάσθησαν—ἐνῶ μόνον κόρακες, ὅπως ἐντὸς γύπες, ὑπάρχουσι περὶ τῶν Ἀθηνῶν—ὅτι ἐφάνη ἱπτάμενος ἀστὸς ἀνωθι τῆς τελετῆς ἀκριβῶς, καὶ ἐκραύγαζον ὡς Ἀδθηρῖται: Τάχα τοῦτο δὲν εἶνε ἐνδείξις φανερά, ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἐγύρισε μὲ τοὺς Ἑλληνας ἐπὶ τῆς βασιλείας Γεωργίου τοῦ πρώτου;

Τὸ ἐγύρισε ὁ Θεός! Ἄλλ' εἰπέ κάλλιον, ὅτι τῆς Ἑλλάδος ἐγύρισε ὁ νοῦς καὶ εἶνε διὰ λύσιμον πλέον.

II

Και ἄληθως ἡ Ἑλλάς εἶνε διὰ λύσιμον πλεόν, διότι μετὰ παρέλευσιν μόλις ὀλίγων ἡμερῶν, ἀπὸ τῶν ὄνειροπολημάτων, φαντασιοπληξιών και ἐλπίδων της τὸ ἀποτέλεσμα ποῖον; Νὰ παραδεχθῆ ἡ Κυβέρνησις αὐτῆς αὐθωρεῖ, ἅμα τῇ κοινοποιήσει τῶν ἐνταῦθα πρῶσεων, ὡς νὰ ἦγε νέφτι ὀπισθεν, τὴν νέαν, ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ τῆς διαρρυθμίσεως τῶν ἑλληνοτουρκικῶν ὀρίων, ἀπόφασιν τῶν δυνάμεων, τροποποιοῦσαν οὐσιωδῶς πρὸς βλάβην τῆς Ἑλλάδος ἐκείνην τοῦ Βερολίνου. Νὰ παραδεχθῆ μὴ λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰς συνεπείας τῆς παλιμβουλίας τῶν δυνάμεων, δικαιολογούμενη ἐμμέσως ἀπέναντι τῆς γενικῆς κραυγῆς, ὅτι τοῦτο ἠναγκάσθη νὰ τὸ πράξῃ, ὅπως κερδίῃ καιρὸν και προπαρασκευασθῆ διὰ πόλεμον, ὅτε ἐπιφυλάσσεται νὰ διεκδικήσῃ τὰ διὰ τῆς Βερολίνου ἀποφάσεως κτηθέντα δικαιώματα τῆς Ἑλλάδος.

Ἄλλὰ τίς μᾶς ἐγγυᾶται, ὅτι οἱ ἡγέται πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδος θ' ἀλλάξωσι διαγωγὴν, ἀφοῦ τόσαι παρουσιάσθησαν περιστάσεις, και πάντοτε ἐπροφασίζοντο τὸ ἀπροετοιμαστον, και ὑπέσχοντο μάλιστα τὴν ταχεῖαν σύνταξιν τῆς χώρας, ἀλλ' ἅμα τῇ παρελεύσει τῆς ἐξάψεως και τῆς εὐκαιρίας, ἀντὶ τῆς προπαρασκευῆς, εἰς ἣν ὄφειλον νὰ καταγίνωσιν, ἐπανελάμβανον τὰς συνήθεις ἀνοησίας των και ἐργάζοντο ἐθνοκτόνως; Τίς μᾶς ἐγγυᾶται, ὅτι ἀπὸ σήμερον τοῦλάχιστον θὰ μεριμνήσωσιν οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολιτικοὶ περὶ τῆς πατρίδος, ἀφοῦ τοὺς γνωρίζωμεν ποίας ποιότητος εἶνε, ὅπως γνωρίζωσι τὴν κουταμάρα μας και μᾶς ἐμπαίζωσι πάντοτε;

Λοιπὸν τετέλεστα. Ἡ Ἑλλάς μὴ ἔχουσα ἀνθρώπους σήμερον εἶνε ἀκαταλόγιτος, και παραδεχθεῖσα τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπόφασιν τῶν δυνάμεων κατεδικάσθη εἰς αἰώνιον ἀτιμίαν.

III

Ἄλλ' ὄχι εἰς αἰώνιον ἀτιμίαν! — Ὅχι ἔως ἐκεῖ. Ναί! μὲν ἡ σημερινὴ Ἑλλάς ἀπὸ τοῦ 1862, διοικουμένη παρὰ πολιτικῶν γηρασάντων ἐν μικροραδιοιουργίαις και κουτοπονηρίαις, ἡ νέων ἀκρίτων και ἐξίπασμένων διὰ τὸν τίτλον — τοὺς ὁποίους ὁ λαὸς, ἀν ἦτο λαὸς αἰσθανόμενος, ἀντὶ διὰ τῆς ἀδιαφορίας του νὰ ὑποστηρίξῃ, ὄφριε πρὸ καιροῦ νὰ τιμωρῆσθαι παραδειγματικῶς διὰ τὴν κατὰστασιν εἰς ἣν ἔφερον τὸν τόπον — ναί μὲν, λέγω, ἡ σημερινὴ, Ἑλλάς ἐθέρισε τοὺς καρποὺς τῶν ὄσων ἀνοησιῶν ἐπραξε κυρίως ἀπὸ τοῦ 1873 και ἐντεῦθεν. ἀλλ' αὐτὴ ἡ Ἑλλάς ἡ μέλλουσα σήμερον νὰ καταδικασθῆ εἰς τὴν ἐλεσινότητα και τὴν κοινήν περιφρόνησιν, ἔχει τόσας ἐνδόξους ἐποχάς, ὡστε — ἀν ἐνεκα τῶν ἀναξίων διευθυντῶν τῆς τύχης της πολιτικῶν ἐκηλιδῶθη σήμερον — ὁμοιάζει πάντοτε τὸν Ἥλιον, φέροντα τὰς κηλιδάς του, ἀλλὰ μένοντα Ἥλιον.

Ἐπομένως ὁ ἀπαθὴς ἱστορικὸς τῶν κατόπιν χρόνων, ὁ μέλλων νὰ γράψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, θὰ φέρῃ, χωρὶς νὰ καταδικάσῃ αὐτὴν εἰς αἰώνιον ἀτιμίωσιν, ἀπλῶς τὰς ἀκολούθους περιπέου κρίσεις.

Ἀμετὰ τετρακοσίων ἐτῶν δουλείαν τῆς Ἑλλάδος ἀνέστειλε τὸ 1821 και ἡ δημοκρατηθεῖσα τότε και ἐν ἐπαναστάσει διατελουσα Ἑλλάς ἐπέβαλεν εἰς τὴν ὑψηλίον τὸν πρὸς αὐτὴν παλαιὸν σεβασμὸν της ἐκ νέου. ἀλλὰ κατόπιν ἐδυστυχῶς, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ και μετὰ τὴν ἐλευθερίαν ἐμέρους αὐτῆς δημοκρατουμένη, ὡς συνειβούλευσεν αὐτὴν ὁ Ἰωάννης, βασιλευθεῖσα ἐφ' ὅλον τὸ διάστημα ἡσθένει, διότι μετὰ τῆς βασιλείας εἰσῆλθεν ἡ φραγκικὴ διαφθορὰ και ἀνθρώποι ἐξηρειωμένοι, μεταδόσαντες τὸ μύλοισμα, τὴν ἐ-

διοίκησαν, καταστήσαντες ἐπὶ τέλους νεκροφανῆ ἐπὶ τοσούτον, ὡστε και ἐξευτελιζομένη φανερὰ και προδιδομένη ἀκόμη νὰ μὴ αἰσθάνεται τὴν θέσιν της.

Ἐξακολουθῶν ὁ ἱστορικὸς τὰς κρίσεις του θὰ προσθήσῃ τ' ἀκόλουθα, ἅτινα εἰσὶν ἀναπόφευκτος τῆς παρουσίας καταστάσεως συνέπεια.

«Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ἐτὸ μαχαίρι εἶχε φθάσει πλεόν εἰς τὸ κόκκαλον, ἡ Ἑλλάς τέλος πάντων αἰσθανθεῖσα τὸν πόνον ἡγέρθη τοῦ ληθάργου και κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσκέπηθη νὰ καθιερώσῃ ὡς ἐν τῇ παλαιᾷ Σπάρτῃ τοὺς ἐφόρους, νοῖτινες, ὡς ἀναφέρει ἡ ἱστορία, εἶχον και αὐτοὺς τοὺς δύο βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἀκόμη ὑπὸ οἰοῖσι ἀπαγόρευσιν, ἀλλὰ κατόπιν λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὸ 1862, καθ' ὃ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐδιεφθαρμένοι κατέλαβον και πάλιν τὴν ἐξουσίαν και δυσπιστοῦσα ὡς ἐκ τούτου μὴ και δὲν εὖρη τιμίους ἐφόρους, ἐμελέτησε νὰ καθιερώσῃ τὴν δημοκρατίαν τῶν πάλαι Ἀθηναίων, ἣν και καθιέρωσεν ἐπὶ τέλους μετὰ πάλιν και καταστροφὴν ὑπερηφάνων πολλῶν πολιτῶν και ἐκτοτε ἐκ νέου» ἡ Ἑλλάς ἀνέκτησε τὴν δόξαν της και ὡς πρότερον ἐφάνη ὑπέρλαμπος».

IV

Λοιπὸν ποῦ ἡ αἰώνιος ἀτιμία; Ὅθεν ἂς μὴ ταραττώμεθα ὡς πρὸς τοῦτο, ἂς μὴ ἀπελπιζώμεθα διὰ τὸ μέλλον βλέποντες τοὺς σημερινούς πολιτικούς τῆς Ἑλλάδος, μάλλον «non ragioniam di lor ma guarda e passa» (*) και ὅταν ἀπαλλαγῇ τούτων ἡ Ἑλλάς και ἔλθωσιν οἱ ἀρμόδιοι εἰς τὴν διοίκησιν, τότε ἐκ νέου θὰ ὑψωθῇ τὸ φρόνημα τῆς Ἑλλάδος και θὰ ἴδωσιν οἱ ἄλλοι λαοὶ πάλιν τὴν πρώτην λάμψιν της.

Και θὰ ἀπαλλαγῇ ἡ Ἑλλάς τῶν ταχυδακτυλοφυγῶν τῆς ἡμέρας, ἅμα οἱ τυφλοὶ σήμερον πολιτῆς της συναισθανθῶσι και καθιερώσωσι τὴν ἀπλουστάτην ἀρχὴν, ἣν ἅπαντες οἱ ὑπερηφάνοι και εὐήμεροῦντες λαοὶ ἔχουν, ὅτι, ὅστις κυβερνήτης ἀπατᾶ, ὡς οἱ διοικοῦντες ἀπὸ τοῦ 1862 τὴν Ἑλλάδα, οὐχὶ μόνον δὲν πρέπει νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ και νὰ περιφρονῆται παρὰ πάντων.

Οὕτως ἕκαστος ἀνερχόμενος τότε, ἔχων ὑπ' ὄψιν τοῦτο, θὰ σκέπτηται πολὺ, ἐνῶ σήμερον — ἀμνηστευομένων πάντοτε τῶν πραττόντων τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἐλευθεριῶν και τῆς πατρίδος — ἐγένοντο ἅπαντες ἀσεβεῖς και ἀνερχόμενοι ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὴν ἐξουσίαν καθίστανται αὐθαδέστεροι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν μέχρι βασιλείας ἀδιαφορίαν τῶν πολιτῶν.

Φαλέξ.

(*) «Οὐδὲ λόγος περὶ αὐτῶν, ὅθεν ἴδὲ και διεῖθε». (Δάντες).

ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΔΙΑ ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Ὅσοι ἠγοράσατε τὴν Πρώτην τοῦ Ἐτους Βασιλόπητταις ἀπὸ τὸ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΓΡΕΓΟΥΡΑ

(Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τῆς Πιστωτικῆς)

ἀκόμη ἐνθυμεῖσθε ὅτι τοιαύταις Βασιλόπητταις δὲν ἐφάγατε ποτὲ σας.

Ἀπὸ τὸ αὐτὸ Ζαχαροπλαστεῖον θὰ προμηθευθῆτε ἐρέτος

ΤΑ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΣΑΣ,

διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων θὰ καταβληθοῦν ἕκτακτος κόποι, ἕκτακτος τέχνη, ἕκτακτον βούτυρον, ἕκτακτον ἄλευρι, ὅλα ἕκτακτα.